

MISJONSBRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 3.

1. FEBRUAR 1933

5. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i Finnmark

Fra Thea og Oskar Gamst

Vil nu igjennem «Røsten» få sende alle som var med å samle inn brukt tøy til Finnmark vår hjerteligste takk.

Vi mottok endel av det tilsendte for jul og fikk det da travelt med å sortere toiet og pakke det i mindre pakker som så sendtes direkte til de familier som trengte det.

Da jeg kjenner så mange familier rundt om i Finnmark, og vet at ikke alle kan nyttiggjøre seg tøyet på beste måte, ved å sy opp og lignende — sorterer vi alt toiet først. Vi tar så ut det jeg tror passer best mulig til de forskjellige i hjemmene, og sender så etter som vi vet behovet er i de forskjellige hjem.

Det gledet oss meget å få motta eders gaver, kjære søsken. Alt var så pent og godt — og selv pakningen var gjort med slik omhu, at det virket rent rorende. Her oppe er det nå så mange som trenger, og selv etter at vi mottok eders kasse fra Sarpsborg (den kom etter jul) blev det jo enda særlig mange som vi ikke rakk.

Det var i år særlig mange som viste stor taknemlighet. Eakelt kunde nok ikke holde tåren tilbake når de fikk pakken sin.

Br. Ersrud hadde også lagt ned endel brukt men godt skotid, dette gledet mange. Flere fikk jo nu uventet gode sko til jul. Br. Taulow Kristiansen hadde lagt ned i kassen en sekk gryn; denne kom særlig vel med. Vi veiet opp grynen og la dem ned i pakken eller kassen der vi trodde det særlig trengtes, gjerne med en liten lapp med hilsen og skriftsted fra Bibelen, og vi tror at Herren også på denne måte vil tale til hjertene.

Det blev oss fortalt at noen manglet petroleum og margarin til jul. — Dette blev så kjøpt og utdelt, så ingen av dem vi rakk blev sittende i mørke i julen.

En læstadiansk predikant, som vi fikk vite om var særlig vanskelig stillet, fikk en særdeles god del tøy samt margarin, petroleum og gryn; dette gjorde ham godt, og da jeg senere talte med ham, var han bøiet og gråt idet han nedbad Herrens velsignelse over dere som gav og over oss. Vedkommende har vært vår bitreste motstander før.

Det gir mot i kampen å forstå at vi allikevel ikke er så helt alene, men at dere søsken der syd følger med, ja ikke bare følger med og beder for oss, men også er villige til å ofre arbeid, tid og penger.

Fra en ubenevnt søster har jeg mottatt 100 kroner med ønske om å benytte det der det mest trengtes. For disse penger er det alle-

Brev fra brødrene Gamst og Eilertsen

rede kjøpt endel matvarer som er gitt trengende. Det resterende vil bli benyttet etter ditt ønske, søster. — 20 kroner er mottatt fra kvinnemisjonen, Skostredet 17, Bergen, med ønske om at det skulde benyttes til frakt til videreforsendelse av toi og det som forevrig mest trengtes til. Også dette var særlig velkomment og hjalp mig over den vanskelighet. Fraktutlegg har enkelte ganger følt tungt, da min kasse ikke alltid har vært særlig dyp. — Til jul b'ev utdelt ca. 30 pakker, efter jul ytterligere 10 samt sendt tre kasser tøy lenger øst på Finnmark.

Som dere ser, så har Herren på den mest underlige måte virket i vennenes hjertes til å være med på de forskjellige måter, og vi er derfor så glade og sender

eder alle vår hjerteligste takk.

Jeg vil dog også gjøre vennene på de forskjellige steder oppmerksom på, at det ikke alltid er bare glede med å dele ut. Det er nemlig her oppe, som alltid også andre steder, noen som aldri synes de får nok. Andre igjen er misfornøiet for at de intet får o.s.v. Fra disse lyder det stundom meget vondt, som da særlig går ut over oss. Vi forsøker dog å handle som vi tror Herren selv vilde gjøre det og tar ellers intet hensyn til deres ord. Et gimt i de lykkelige moder- og barneøine som med taknemlighet og glede har mottatt sin del av det tilsendte, opveier alt arbeid og alle vonne ord, som muligens kan falle fra de misfornøiede.

En spesiell takk til «Røsten»s redaksjon og alle som har hatt

byrder med samling og pakning m. m. Herren lønne eder alle. Herren sier: Jeg var nøken og i klædte mig o.s.v. — Det som er gjort mot en av de minste, er gjort mot ham.

I kassen fra Sarpsborg var det også en pakke med to fra en søster på Sorlandet, hvorfor herved takkes hjerteligst.

Ved utdelingen er det tatt hensyn til de aller mest trengende, da det selvsagt er umulig å rekke alle som man kunde ønske, og som nok kunde trenge.

Så til sist en hjertelig hilsen til alle kjente fra oss. Takk for forbønn og all eders hjelp og godhet i det år som svant. Husk oss fremdeles i eders bønner.

Eders i Jesus forbundne søskende

Thea og Oskar Gamst.

Fra Signe og Henr. Eilertsen

Nu er det så lenge siden vennene har hørt noe fra oss her på «Betel» at vi fant det på tide å sende dere noen ord. Og gjennom «Røsten» tror vi å komme frem til de fleste som er interesserte i arbeidet her på stedet.

Personlig ser jeg det sån, at arbeidet her er et arbeid som mest har karakteren av et misjonsarbeid. Huset her er jo — for størstedelen da — gitt av vennene syd på. Det at vi bor her er ikke utslag av at forsamlingen har kalt mig til å være deres forstander. Men de vilde gjerne gi mig et vederlag for mitt arbeid ved huset. Både med innsamlingen og dette som jeg har utført med min hender på dette hus. — For mitt vedkommende kom det meget beileilig, da det nettopp da syntes å se mørkt ut. Og det som var det værste for oss, var selvfølgelig husleien.

Her har vi da fritt hus, samt dig som vi også har anledning til å dele med vennene på deres moter. Likeledes er her storartet anledning til å ta til de andre små steder her omkring. Og jeg har også før jul hatt et til to moter om uken på disse småstedene.

Vi har nu også begynt med barnemoter hver søndag.

Tirsdag den 22. november f. å. hadde forsamlingen årsfest. Det var da et år siden huset blev innviet og tatt til offentlig bruk. Noen vekkelser har vi ikke hatt, dessverre, siden huset blev bygget. Og kunde vi takke Gud for, at det var flere nye sjele med oss til årsfesten i år. Sjele, som da huset var innviet ifjor, var ute i verden, men som Gud nu hadde fått stanset i deres ville løp. De var nu kommet over på Herrens side og priste hans navn.

Her er også noen venner som går sammen med oss, som ikke har latt sig begrave med Kristus ved døpen; i døden, men som har bebudet at de vil gjøre det til sommeren, om vi lever. — Dog, hadde vi hatt døpekun, vilde man ha gjort det nu. Det er en stor mangel ved huset at vi ikke har det. Men vi er ikke istand til å få det, da det koster minst 500 kr. å få en sådan. Jeg har her ikke regnet med arbeidspenger, men bare det som går med til materialer, da vi vilde gjøre arbeidet selv. Vannet ligger nemlig så langt borte.

Under julehøitiden hadde vi et meget uheldig vær. Det tok nemlig til å regne 1. juledags eftermiddag, og føret var da på det nærmeste ufremkommelig. Veier og jorder var som en eneste glassrute. Vi har dog hatt våre moter og sammenkomster, og vennene

(Forts. 4. side.)

Arbeidet i Herrens vingård

Satt og leste stykket av søster Volden: «Nord-Norge for Jesus». Kom så til å feste øinene litt lened på bladet og stanset opp for hvad søster Agnes Rasmussen, Kina, skriver. Blev så sittende og betrakte disse to overskrifter: «Nord-Norge for Jesus» og «Alt for Jesus». Og som alltid når noe blir levende for en, senket denne tanke sig ned i mig: Alt for Jesus.

Tanken kom plutselig — helt umiddelbart — og jeg tør derfor bringe den videre med forventning om at den vil bli til velsignelse og ikke misforståes.

Vi er ikke uvitende om de forskjellige virkefelt både i vårt eget land og i de forskjellige verdensdeler. Som det så greit sees i «Røsten» gjennom beretninger og oprop, behøver ingen være uvitende om hvad man skal bruke tid og midler til. Om du ikke selv kan forlate hjem og arbeidsplass, kan du bruke tiden til bønn for de steder Herren legger på ditt hjerte. Og midlene som Herren gir dig nåde til å gi, kan sendes dem som står i arbeidet. Husk at enhver blir lønnet efter sin troskap. Det var troskapen som var det avgjørende for tjenerne, som hver hadde fått sig betrodd ulike beløp. Enhver blev lønnet efter sin troskap.

Om vi skulde forsøke å nevne alle de felter som kan vinnes for Jesus, så er det arbeid nok både for mig og andre. Men om jeg vil innskrenke mig til å nevne de steder bladet i det siste ved forskjellige oprop gjør oppmerksom på, så har vi i vårt eget land Nord-

Norge, Finnmark og «de forsømte steder». Ja her kan ofres tid og krefter av den som kjenner Herrens kall til å gå ut, og du som må være ved toiet har her rike anledninger til å ofre tid og midler.

Derneft kan vi nevne de forskjellige verdensdeler, som jo er så godt kjent, Syd-Amerika, Kina, India, Afrika og de mange hundre steder som er vanskelig å ha noe overblikk over, iethvertfall inngående kjennskap til.

Men det lød for mig der jeg satt og leste bladet: Alt for Jesus!

Visstnok et stort mål — et stort og vidløftig arbeid — men som Nehemias svarte Sanballat, Horonitis, den ammonitiske tjener Tobias og araberer Gesem: «Himlens Gud, han skal la det lykkes for oss, og vi, hans tjener, vil gjøre oss rede og bygge». — Så kan også vi si.

Kjærligheten strekker sig ut over alle grenser. Jeg mener kjærligheten gjør det mulig for oss å la være å begynne arbeidet. — Vantroen og sløvheden, tilikemed den avtagende nød for det nuværende Jerusalems gjenoppbyggelse gjør det derimot vanskelig å begynne. Men vi vil si som David: «Ved Gud skal vi gjøre storverk og han skal nedtrede våre fiender». Vel har vi hver vår plass og oppgave i Herrens vingård, men vi vender oss til Nehemias igjen, som sier: «Hver mann bli på plass, ja natt og dag!»

Hele vårt virke må innesluttet i disse ord: Alt for Jesus.

Det gir oss to med hinannen overensstemmende fortolkninger disse tre ord. De forteller oss om et ubegrenset arbeidsområde, som igjen bebuder utvidelse av arbeidet og således legger for dagen behov etter flere arbeidere. Ingen vilde finnes ledige og uvirksomme når det gjaldt Herrens sak. Heller ikke skulde midler bli liggende, men komme i sirkulasjon og anvendes til de mange steder — både i vårt land og på hedningemarken.

Det er utrolig hvad evangeliet utretter ikke alene for de som anammer det ved troen, men det hele folk nytter godt av de forhold som oppstår der evangeliet forkynnes.

Ja, må målet bli: Alt for Jesus. Samtidig legges det for dagen at det gjelder et felles arbeid. Det er alt for Jesus, og det blir således ikke til fordel hverken for denne eller hin, så interessen hos den enkelte kunde svekkes, men Alt for Jesus.

Th. v. Olsen.

På øya Samoa

finnes en sterk misjonsvirksomhet. Øya har en befolkning på 48,000 innbyggere, hvorav ikke mindre enn ca. 40,000 tilhører London-misjonen. Forsamlingene er selvunderholdende og bestrider selv misjonærenes underhold. Nyelig opførte folket i en by en kirke på 80,000 kroner av egne midler.

